

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku A. D. i E. D.

przy uczestnictwie J. Ł. i M. Ł.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2010 r.,

zażalenia wnioskodawcy A. D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Z. z dnia 10 marca 2010 r., sygn. akt I Ca (...) [I

WSC (...)],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Z. postanowieniem z dnia 10 marca 2010 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawców A. D. i E. D. od postanowienia tego Sądu z dnia 25 listopada 2009 r., którym oddalona została ich apelacja od postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 15 września 2009 r. wydanego w sprawie o rozgraniczenie.

Sąd odwoławczy stwierdził, że pełnomocnik wnioskodawców adwokat W. R. zarządzeniem z dnia 16 lutego 2010 r. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi w terminie siedmiu dni pod rygorem jej odrzucenia, przez złożenie pełnomocnictwa upoważniającego do wniesienia skargi w imieniu wnioskodawcy, gdyż z dołączonego do skargi dokumentu pełnomocnictwa umocowanie takie nie wynikało, oraz

do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia. Sąd ponadto wezwał o wyjaśnienie, w związku z użyciem sformułowania „skarga kasacyjna wnioskodawców”, czy skarga została wniesiona w imieniu ich obojga, gdyż w takim wypadku adwokat obowiązany był przedłożyć pełnomocnictwo udzielone mu także przez wnioskodawczynię. Sąd Okręgowy stwierdziwszy, że wezwanie to adwokat otrzymał w dniu 19 lutego 2010 r. i że termin do usunięcia braków skargi upłynął bezskutecznie z dniem 26 lutego 2010 r., odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

W dniu 11 marca 2010 r., a więc po upływie wyznaczonego terminu i po odrzuceniu skargi, adwokat W. R. złożył pismo procesowe, w którym, wskazując przyczyny mające usprawiedliwiać niezachowanie terminu do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej, twierdził, że - jego zdaniem - wnioskodawca podpisał odrębne pełnomocnictwo upoważniające tylko do sporządzenia skargi, które zostało do niej dołączone wraz dowodem uiszczenia opłaty. Jednocześnie wnosił o zezwolenie na uzupełnienie treści tego pełnomocnictwa przez dopisanie słów „i przed Sądem Najwyższym”. Wyjaśnił ponadto, że skarga została sporządzona jedynie w imieniu wnioskodawcy, gdyż tylko on podpisał pełnomocnictwo, a także oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia.

Następnie, w piśmie procesowym z dnia 22 marca 2010 r., nazwanym „zażaleniem”, pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił postanowieniu z dnia 10 marca 2010 r. naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. „przez odrzucenie skargi kasacyjnej, mimo iż niedotrzymanie terminu do uzupełnienia braków formalnych wynikało z przyczyn niezależnych od pełnomocnika”, wnosząc o uchylenie postanowienia i jednocześnie o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi. W uzasadnieniu skarżący z jednej strony przedstawił argumenty mające usprawiedliwiać uchybienie terminowi do uzupełnienia braków skargi, z drugiej natomiast argumenty mające podważać trafność wezwania do ich uzupełnienia. Twierdził, że dołączone do skargi pełnomocnictwo, zawierające oznaczenie sygnatury sprawy, jednoznacznie wskazuje, że „nie może ten dokument dotyczyć innego postępowania”.

Sąd Okręgowy wezwał adwokata W. R. do wyjaśnienia w terminie siedmiu dni od doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu wniosku, czy pismo nazwane „zażaleniem” stanowi zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi, czy też wniosek o przywrócenie terminu do uzupełnienia jej braków. W tym drugim przypadku skarżący miał obowiązek uzupełnić braki wniosku m.in. przez dokonanie czynności, której wniosek ten dotyczył. W odpowiedzi na wezwanie Sądu pełnomocnik wnioskodawcy

wyjaśnił, że dokonał obu tych czynności, nadal nie składając pełnomocnictwa upoważniającego do sporządzenia skargi w imieniu wnioskodawcy. Zarządzeniem z dnia 7 kwietnia 2010 r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Z. zwrócił wniosek o przywrócenie terminu wobec braku dokonania czynności procesowej, której wniosek dotyczył.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie na postanowienie z dnia z dnia 10 marca 2010 r. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy trafnie odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., gdyż, jak wynika z przytoczonych ustaleń, braki skargi nie zostały w określonym terminie uzupełnione.

Przesądżające znaczenie ma fakt, że nie zostało, pomimo stosownego wezwania, złożone pełnomocnictwo upoważniające do wniesienia skargi kasacyjnej w imieniu wnioskodawcy.

Podniesione w zażaleniu zarzuty dotyczące prawidłowości wezwania do uzupełnienia braków skargi są nieuzasadnione. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122, której nadano moc zasady prawnej, pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z samego prawa umocowania do wniesienia skargi kasacyjnej i udziału w postępowaniu kasacyjnym. Umocowanie do podejmowania czynności w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym musi być zawarte w treści pełnomocnictwa, gdyż wykracza ono poza wyznaczony przez art. 91 k.p.c. zakres pełnomocnictwa procesowego, składanego w postępowaniu przed sądem pierwszej lub drugiej instancji. Z dołączonego do skargi pełnomocnictwa, identycznego pod względem treści z pełnomocnictwem złożonym w postępowaniu apelacyjnym, wynika upoważnienie do podejmowania czynności „we wszystkich instancjach sądowych”, co oznacza, że nie obejmowało ono upoważnienia do działania w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, które nie jest postępowaniem w toku instancji. Wezwanie do uzupełnienia braku formalnego skargi polegającego na nieprzedłożeniu pełnomocnictwa do jej sporządzenia było więc prawidłowe (por. np. postanowienie SN z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 68/08, niepubl.), a jego niewykonanie stanowiło uzasadnioną podstawę odrzucenia skargi.

Kwestie związane z pozostałymi brakami mają w tej sytuacji znaczenie uboczne i można poprzestać na stwierdzeniu, że wezwanie do ich uzupełnienia także było prawidłowe oraz że nie zostały one uzupełnione w terminie.

Wobec powyższego, zażalenie jako bezpodstawne Sąd Najwyższy oddalił, stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.